

племена и нације, док би нација била нешто више и развијеније; један посебан ентитет, више од обичног скупа грађана. Док је народ проста величина или скуп појединаца, дотле је нација апстрактни и недељиви ентитет и нешто више и у духовном смислу. То би (како каже А. Смит) била људска популација са заједничком историјском територијом, митовима и историјски сећањима те заједничком јавном културом, економијом и заједничким правима и дужностима свих припадника. Овакво различито одређење народа и нације утиче и на разликовање народне од националне суверености. Код народне суверености суверен је народ, односно сви грађани у њему, тако да свако појединачно има и врши део суверености. Узет као скуп грађана, народ има, односно ствара, општу вољу која је суверена и не може се преносити на другога. Дакле, сам народ је суверен, и по Русоу, њега не може нико да представља до он сам себе. Овако схваћена сувереност претпоставља да се само власт може преносити, али не и воља. Дакле, код ове народне суверености народ је носилац суверености, он има ту општу вољу која је суверена (и у друштву све има да буде по тој вољи) с тим да власт може да се пренесе на другога, да се неко други „овласти“ да ту власт врши у туђе име. Наспрам ње, национална сувереност претпоставља да је суверен не појединац (удружен у народу), него нација. Нација је тековина развоја модерне капиталистичке државе која је разбила сваку врсту локализама; извела појединца из провинцијског живота и сместила га у ширу друштвену, економску, културну и политичку ситуацију која се означава као нација и која се препознаје по томе што је то посебно биће које има и своју свест другачију од оне која је постојала у народу и ранијим примитивним заједницама (племенима и сл.). Сада нација има вољу коју делегира својим представницима који су самостални у изражавању те воље. Нација је недељива целина, различита од појединаца који је сачињавају. Она је једино суверена па грађани у њој не могу сами да врше сувереност него само да представљају суверену вољу нације. Пошто сувереност припада нацији као колективној личности то она мора да има своје представнике преко којих врши ту сувереност, док код народне суверености сваки појединац има део те суверености и сам је непосредно врши. Зато теорија народне суверености претпоставља непосредну демократију, док теорија националне суверености претпоставља представничку демократију. Та представничка демократија значи да се суверена власт врши посредством представника које народ бира захваљујући свом бирачком праву које остварује на слободним и непосредним изборима. И управо главни задатак те демократије је да омогући да се изрази права воља грађана (бирача) и да они изаберу праве представнике који ће на